

הָא תַּנִּינָן דְּאִפִּילוּ בְּהוּא בְּהוּא עֲלָמָא, יִזְכִּי לְמַלְעֵי
 בְּאוּרֵייתָא אמר רבי יהודה לרבי יצחק שמש"כ דובב שפתי ישנים כבר למדנו
 שאפילו בעולם הזה דהיינו בקבר הוא יזכה לעסוק בתורה ע"י שיאמרו שמועה מפיו ויהיו
 שפתותיו דובבות בקבר (מק"מ), הָדָא הוּא דְּכַתִּיב וְזוּהוּ מִשׁ"כ בַּפְּסוּק דְּאוֹבב
 שְׁפָתַי יִשְׁנִים.

הנער מקשה על פירושו של רבי יצחק

אָמַר הַהוּא רַבֵּיא שאל אותם אותו הנער שהיה הולך עימם, אִי כְּתִיב
 וְחַפְּדֵי מִיַּיִן הַטּוֹב, הוֹינָא אֲמַרֵי הָבִי שאם היה כתוב בפסוק
 וחכך מיין הטוב שמשמע שהוא מרווה את חיכו מיין הטוב של התורה אז הייתי אומר ומפרש
 כר. אֲבָל מִיַּיִן הַטּוֹב כְּתִיב, וְלֹא מִיַּיִן אבל קשה דהרי כתוב כיין הטוב
 ולא מיין הטוב ואם כן א"א לפרש כדברי רבי יצחק. אֲשַׁנְחוּ בֵיהּ השגחור רבי יצחק
 ורבי יהודה בדברי הנער, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי אֵימָא מִילָךְ,
 דִּשְׁפִיר קָא אֲמַרְת וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּנֵי אֲמוּר אַת דְּבָרִיךְ לֵישֵׁב לְפִי שִׁפְחָא
 שאלת.

הנער מסביר שלימוד התורה צריך להיות בקול כמו היין שלא שותק
 אָמַר, אֲנָא שְׂמַעְנָא, דְּמֵאן דְּאֲשַׁתְּדֵל בְּאוּרֵייתָא,
 וְדַבֵּיק בָּה אמר הנער שאני שמעתי שפירושו שמי שעוסק בדברי תורה
 ודבק בה, וְהָהִיא מְלָה דְּאוּרֵייתָא אֲשַׁתְּמַע בְּפוּמֵיהּ, וְלֹא

לְחַיֵּשׁ לָהּ (דף ל"ט ע"ב) בְּלַחֲשׁוֹ, אֶלֶּא אֲרִים קָלִיָּה בָּהּ וְאוֹתוֹ דְּבַר

תורה שלומד נשמע מפיו ואינו לוחש את דברי התורה בלחשה ובשקט אלא הוא מרים את

קולו בלימודו. דְּאוֹרֵיִתָּא הָכִי בַּעֲיָא לְאַרְמָא קָלָא שְׂכַךְ הִיא דְרִכָּה

של תורה להרים בה את הקול, וְדִכְתִּיב, (משלי א) בְּרֹאשׁ הַיּוֹמִיּוֹת

תִּקְרָא, לְאַרְמָא רְנָה דְאוֹרֵיִתָּא, וְלֹא בְּלַחֲשׁוֹ דְהֵינּוּ לְהַרִים

את הקול ברינה של תורה ולא ללמוד בלחש ומש"כ. כִּיִּין הַטּוֹב, כְּחֹמֶר טָב

דְּלֹא שְׂתִיק פִּירוּשׁוֹ, שִׁיעֶסוּק בְּתוֹרָה בְּקוֹל כְּמוֹ יִין הַטּוֹב שֶׁהוּא לֹא שׁוֹתֵק כְּאִשֶׁר

שׁוֹתִים אוֹתוֹ. וְהוּא עֲתִיד לְאַרְמָא קָלָא, כִּד יִפּוֹק מֵהַאי

עֲלָמָא וְכךָ הוּא עֲתִיד לְהַרִים אֶת הַקּוֹל כְּאִשֶׁר הוּא יֵצֵא מֵהָעוֹלָם הַזֶּה וּמִש"כ. הוֹלֵךְ

לְדוֹדֵי לְמִשְׁרִים, דְּלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא, לֹא

יִשְׁתַּבֵּחַ דִּימְחֵי בִּירוֹי פִּירוּשׁוֹ, שֶׁלֹא יִסְטֵה לִימִין אוֹ לְשִׂמְאֵל וְלֹא יִמְצֹאוּ

הַמְקַטְרְגִים לְעַכְבַּ בִּיד הַנְּשֻׁמָּה מִלְּעֵלוֹת אֶל מְקוֹמָהּ וְהוּא דוּוֹקָא שְׂמַחְתָּךְ הַמִּילִים כְּרֹאוּי וְאִז

יֵשׁ בְּכוּחַם לְהַצִּילוֹ מֵהַמְקַטְרְגִים (רמ"ק) וּמִש"כ. וְדוּבַב שְׂפָתַי יִשְׁנִים פִּירוּשׁוֹ,

אֲפִילוּ בְּהוּא עֲלָמָא שְׂפּוֹוֹתִיהָ מְרַחֲשָׁן אוֹרֵיִתָּא שֶׁאֲפִילוּ

בעולם הזה דהיינו בקברו שפתותיו יעסקו בתורה כשיאמרו שמועה מפיו.

הנער ממשיך לפרש הפסוקים

תוֹ שְׂמַעְנָא וְהַמְשִׁיךְ הַנְּעַר וְאִמֵּר שְׁעוּד שְׂמַעְתִּי שְׂמַש"כ וְחִבְדֵּךְ כִּיִּין הַטּוֹב,

הַאי קָרָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶתְמַר, וּבְתוֹשְׁבַתָּא

אֶתְמַר פְּסוּק זֶה נֹאמֵר לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה וּבִשְׂבַח הַשְּׂכִינָה הוּא נֹאמֵר. אִי

הלימוד היומי

הָכִי, מָאֵן הוּא דְמִשְׁבַּח לָהּ בְּהֵאֵי וְאִם כֵּךְ קִשָּׁה מִי הוּא הַמְשַׁבַּח אֶת
הַשְּׂכִינָה בַּזֶּה. אֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵהוּ הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי, הוֹלֵךְ
אֵלַי מִיבְעֵי לִיָּהּ שֶׁאִם הוּא הַקַּב"ה דִּהֵינּוּ ז"א אִז קִשָּׁה לְמָה כְּתוּב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי
שֶׁהוּא ז"א הִיָּה צָרִיךְ לִמְרָה הוֹלֵךְ אֵלַי שְׁפִירוּשׁוֹ שׁו"א אִמְרָה שֶׁהַשְּׂכִינָה הוֹלֶכֶת אֵלַי.

הַקַּב"ה מְשַׁבַּח אֶת הַשְּׂכִינָה כְּמוֹ שֶׁהַשְּׂכִינָה מְשַׁבַּחַת אוֹתוֹ

אֵלָא וְדֵאֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָא מְשַׁבַּח לָהּ לְפָנֶינָסַת
יִשְׂרָאֵל אֵלָא בְּאֵמַת הַקַּב"ה דִּהֵינּוּ ז"א הוּא הַמְשַׁבַּח אֶת הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאֶת

כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, בְּמָה דְהִיא קָא מְשַׁבַּחַת לִיָּהּ, דְכְּתִיב חֲכֹ
מִמֵּתִיקִים וְכִמוֹ שֶׁהַשְּׂכִינָה מְשַׁבַּחַת אֶת הַקַּב"ה שְׁכָתוּב בְּפִסּוּק חֲכֹ מִמֵּתִיקִים דִּהֵינּוּ

שֶׁהַגְּבוּרֹת שְׁבַחִיכּוֹ הֵן מִמּוֹתְקוֹת, כִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ
לְפָנֶינָסַת יִשְׂרָאֵל. (דְכְּתִיב) וְחֲכֹ כִּיִּין הַטּוֹב כֵּךְ הַקַּב"ה שֶׁהוּא ז"א

מְשַׁבַּח אֶת הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁכָתוּב וְחֲכֹ כִּיִּין הַטּוֹב דִּהֵינּוּ שֶׁהַגְּבוּרֹתֶיהָ שְׁבַחִיךְ
מִמּוֹתְקוֹת וְהֵן כְּמוֹ, יִין הַטּוֹב: דְהוּא חֲמָרָא דְמִנְטְרָא הֵיִין הַמְשׁוּמֵר

שֶׁהוּא סוּד הַגְּבוּרֹת הַמְּמוֹתְקוֹת שְׁבִינָה הַנִּמְשַׁכּוֹת לְגְבוּרָה שֶׁל ז"א. הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי:
דָּא יִצְחָק, דְאִקְרִי יְדִיד מְבִטָּן שׁוּה יִצְחָק הַחֲתוּם בְּמֵדַת הַגְּבוּרָה וְהוּא

נִקְרָא יְדִיד מְבִטָּן שְׁפִירוּשׁוֹ שֶׁהַגְּבוּרֹתֶיהָ הֵן מֵהַבִּינָה הַנִּקְרָאֶת בְּטָן (רמ"ק). לְמִיִּשְׁרָיִם
וְאִח"כ הַגְּבוּרֹת מִמְשִׁיכּוֹת לְמִיִּשְׁרָיִם שֶׁהוּא הַת"ת שֶׁהוּא מִיִּשְׁרָיִם וּמְכִרִיעַ בֵּין הַחוּ"ג: בְּמָה

וְדַתְּ אָמַר, (תהלים צט) אֶתְּהָ כּוֹנֵנֶתָ מִיִּשְׂרָאֵל [קיו],
לְאַתְּפִלָּא שְׁמַאֲלָא בִּימִינָא כמו שנאמר בפסוק אתה כוננת מישרים
 שהת"ת הנקראת אתה, היא מכוננת ומישרת את הספירות ומכרעת וכוללת את הגבורות
 שבשמאל עם החסד שבימין. **וְדָא הוּא מִיִּשְׂרָאֵל** וזהו שכתוב מישרים דהיינו
 שהיא מישרת ומכרעת בין החו"ג, **דְּבִגִּין חֲדוּתָא דְהוּא חֲמַר טַב,**
אַתְּפִלָּא שְׁמַאֲלָא בִּימִינָא, וְחֲדָאן פִּלָּא שבגלל השמחה של אותו
 היין הטוב של הבינה נכלל השמאל בימין ושמחים כולם. (דוכב שפתי ישנים) **וְדָא**
כָּלָא מִתְעָרִי בְּחֲדוּוֹאן וּבְרַפָּאן שהרי ע"ז כל הספירות מתעוררות
 בשמחה ובברכות, **וְעֲלָמִין פִּלְהוּ מִשְׁתַּפְּחִי בְּחֲדוּ** ואז כל העולמות
 נמצאים בשמחה, **וּמִתְעָרִי לְאַרְקָא בְּרַפָּאן לְתַתָּא** ומתעוררים להוריק
 ולהמשיך את הברכות למטה לעולם הזה.

רבי יהודה ורבי יצחק שמחו עם הנער ובירכו אותו

אַתּוּ רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק וְנִשְׁקוּ לִיה רִישִׁיה, וְחֲדוּ
עִמֵּיהּ באו רבי יהודה ורבי יצחק ונשקו את הנער בראשו ושמחו עימו,
אַמְרוּ לִיה מַה שְּׁמִךְ. אָמַר לְהוּ יִיסָא ושאלו אותו מה שמך אמר
 להם הנער שמי הוא ייסא. **אַמְרוּ רַבִּי יִיסָא תְּהָא** סמכו אותו ואמרו לו יה"ר

אור הרשב"י

[קיו] וביאר התורת המנחה שמש"כ אתה כוננת מישרים, כלומר אתה אין דינך כדינו של מלך בשר ודם, כי מלך בשר ודם אינו מהפך בזכות מחפש למצוא להם יושר וזכות. החיוב אלא משפט אהב, ואתה כוננת מישרים,

הלימוד היומי